

1. רמב"ם הלכות מגילה ב:ה

הקורא את המגילה בלא כוונה לא יצא. כיצד? היה כותבה או דורשה או מגייה אם כיון לבו לצאת בקריאה זו יצא ואם לא כיון לבו לא יצא.

One who reads the *megillah* without intent has not fulfilled his obligation. For example, if he was writing it or teaching it or proofing it, if he intended to fulfill his obligation, he has fulfilled it, and if not, not.

2. רמב"ם הלכות שופר ב:ד

המתעסק בתקיעת שופר להתלמד לא יצא ידי חובתו. וכן השומע מן המתעסק לא יצא. נתכוון שומע להוציא ידי חובתו ולא נתכוון התוקע להוציאו או שנתכוון התוקע להוציאו ולא נתכוון השומע לצאת לא יצא ידי חובתו עד שיתכוין שומע ומשמיע.

One who is engaged in blowing the *shofar* in order to learn how has not fulfilled his obligation. Similarly one who heard him blowing the *shofar* has not fulfilled his obligation. If the listener intended to fulfill his obligation but the blower had no intent to fulfill it for him, or vice versa, he has not fulfilled his obligation until both have intent.

3. רמב"ם הלכות חמץ ומצה ו:ג

אכל מצה בלא כונה כגון שאנסוהו עכו"ם או לסטין לאכול יצא ידי חובתו.

If he ate *matzah* without intent, for example if he was compelled by idolaters or bandits to eat, he has fulfilled his obligation.

4. תלמוד בבלי, מסכת ראש השנה דף כח/א-ב

שלחו ליה לאבוה דשמואל כפאו ואכל מצה יצא . . . אמר רבא זאת אומרת התוקע לשיר יצא פשיטא היינו הך מהו דתימא התם אכול מצה אמר רחמנא והא אכל אבל הכא {ויקרא כג} זכרון תרועה כתיב והאי מתעסק בעלמא הוא קא משמע לן

They sent a message to Shmuel's Father: "They compelled him and he ate *matzah*, he fulfilled his obligation.

. . .

Said Rava: "This implies that one who blows *shofar* for musical purposes fulfills his obligation".

This is obvious - the two cases are identical!

It would have been thought that over there the Torah writes "eat Matzah", and he has eaten, but here it writes "a remembrance of *teruah*" and he is a mere *mit'asek*" - but this teaches us differently.

5. תלמוד בבלי, מסכת ראש השנה דף כח/ב - כט/א

אמר ליה רבי זירא לשמעיה איכוון ותקע לי אלמא קסבר משמיע בעי כוונה

R. Zeira said to his manservant: "Have intent and blow *shofar* for me".

Seemingly he held that the blower must have intent!

6. כסף משנה להלכות שופר ב:ד

הרב בעל מגיד משנה . . . תמה על דברי רבינו שפסק פרק ו מהל" מצה . . . יצא . . . והצריך כאן כוונת שומע ומשמיע ונסתפק בנוסחת רבינו גבי מצה אם היא אמיתית . . . והר"ן כתב "וכן פסק הרמב"ם בפרק ב' מהל" שופר דצריך שיתכוין משמיע להוציא ושומע לצאת . . . ולא פליגא דידיה אדידיה דס"ל דבתקיעת שופר כיון דחזינן דרבי זירא אמר לשמעיה איכוון ותקע לי נקטינן דצריך כוונה אבל בכפאוהו ואכל מצה כיון דלא חזינן בגמרא מאן דפליג ליה בהדיא לא דחינן לה דאע"ג דבתקיעת שופר לא יצא הכא יצא שכן נהנה כדאמרין בגמרא המתעסק בחלבים ועריות חייב שכן נהנה ובגמ' נמי עבדינן צריכותא ממצה לשופר הילכך אע"ג דשופר מידיחיא דקי"ל צריך כוונה בכפאוהו ואכל מצה נקטינן דיצא עכ"ל. ומ"ש הר"ן . . . כלומר כיון שנהנה באכילתו לא מיקרי מתעסק אבל הכא כלומר בתוקע לשיר אימא מתעסק בעלמא הוא קמ"ל

The Maggid Mishnah wondered at our Master (Rambam), who in the Laws of Matzah ruled that one who is compelled to eat nonetheless fulfills his obligation, but here requires intent on the part of both blower and listener, and thus wondered whether the text re *matzah* was correct . . . and the Ran wrote that these rulings do not contradict because we see that R. Zeira required his manservant to have intent when blowing for him, but regarding the one who was compelled to eat we see no one in the Talmud explicitly disagreeing, and accordingly we don't push it aside, but rather we say that even though regarding *shofar* one cannot fulfill the obligation without intent regarding *matzah* one can since he benefits, as is written in the Talmud "One who is *mitasek* with forbidden fats and/or sexual relations is liable because he benefited", and the Talmud itself explained why the case of *shofar* went beyond that of *matzah*, and therefore even though the conclusion regarding *shofar* is rejected since we hold intent is required, we accept that one who is compelled to eat *matzah* fulfills his obligation. And the Ran

explained that the Talmud's argument was that since he benefits from eating he is not called *mitasek*, but one who blows *shofar* for musical purposes might nonetheless be considered *mitasek*."

7. רש"י לראש השנה כח. - כח:

ד"ה מהו דתימא התם אכול מצה קאמר רחמנא והא אכל.

ונהנה באכילתו הלכך לאו מתעסק הוא שהרי אף לענין חיוב חטאת אמרינן (כריתות דף יט) המתעסק בחלבים ובעריות חייב שכן נהנה:

ד"ה קא משמע לן. דאע"ג דמתעסק הוא יצא דמצות אין צריכות כוונה:

S.V. It would have been thought that over there the Torah writes "eat Matzah", and he has eaten - And he benefited by eating, thus he is not a *mitasek*, for even regarding the obligation to bring a sin-offering we say "One who is *mitasek* in forbidden fats and/or sexual relations is liable because he has benefited"

S.V. But this teaches us differently -

That even though he is a *mitasek* he has fulfilled his obligation, since commandments do not require intent.

8. ר"ח ראש השנה כח:

התם תאכלו מצות אמר רחמנא והא אכל אבל הכא בענין תקיעת שופר כוונת הלב בעינן וליכא

There the Torah says "You will eat *matzot*" and he has eaten, but regarding blowing the *shofar* we require direction of the heart and it is lacking

9. ר"ן על הרי"ף ראש השנה ז:

ויש סבורין לומר דלא פליגא דר' זירא אדרבא דלא אמר ר' זירא איכוין ותקע לי למצוה אלא שצריך כוונה לשמוע ולהשמיע לשם תקיעת שופר כל דהו אפילו שלא לשם מצוה ולעולם כונת מצוה לא בעינן אבל בעינן כונה לשמוע ולהשמיע

There are those who think it likely that R. Zeira and Rava do not disagree, that R. Zeira did not tell his manservant to have intent to fulfill his obligation but rather that he required intent to listen and to make a sound via blowing the *shofar* even not for the sake of the commandment, and as a result one does not require intent for the commandment but one does require intent to listen and to make sound.

10. שו"ת רבי אברהם בן הרמב"ם סימן קיד

/שאלה/ למה נתיחדו שופר ומגילה מצוות בכוונה והלא אמרו (פסחים ק"ד ב') מצות אין צריכות כוונה.

/תשובה/ אי קשיא לך מאי שנא שופר ומגילה משאר מצוות, זו ודאי קושיא עמוקה היא, והיא על הגמרא לא על אבא מארי זלה"ה וכמה זמן נתקשית לי קושיא זו אחר פטירת אבא מארי ז"ל עד שאשכחתי בה טעמא והוא שהמצות שאמרו אינן צריכות כוונה הן מצוות שקיומן בעשיית מעשה, שגוף אותה העשייה היא המצוה, כגון אכילה וטבילה וקריאה וכיוצא בהן, אבל שופר ומגילה הואיל וגוף המצוה שמיעת הקול בעלמא היא כי לא מכוין מא /מאי/ קעבד מן המצוה. אבל טובל וכיוצא בו אם לא [כיון לכו כבר] +ההוספה עפ"י ברכת אברהם+ קיים בשעת עשייה. וכן נמי שומע מגילה כשומע שופר ותדע שלא הצרכנו קורא למגילה לכוון לבו לצאת אלא שומע בלבד אבל הקורא עצמו אין דינו חמור מקורא קרית שמע ואם כוון לבו לקרות אעפ"י שלא כוון לצאת יצא, ותפלה וקרית שמע הן דבור לפני מלך מלכי המלכים ב"ה וצריכין כוונה אחת.

Question: Why are *shofar* and *megillah* singled out to require intent when the Talmud says commandments do not require intent?

Answer: If you are bothered as to how *shofar* and *megillah* differ from the other commandments, this is certainly a deep question, but it is on the Talmud not on my father, and I was bothered by this question for some time after my father zt"l's death until I found a rationale which is that the commandments regarding which they said intent is unnecessary are those which are fulfilled by performing an action, for the "body" of that action is the commandment, as for example eating and immersing and reading et al, but *shofar* and *megillah*, since the "body" of the commandment is mere listening to sound if you do not have intent what of the commandment have you done? But immersion et al even if you have not directed your heart you have already fulfilled via the action. And listening to the *megillah* is like listening to the *shofar*. Know this from our failure to require the reader of the *megillah* to direct his heart to fulfill his obligation, but only the listener, but the reader himself is not under more stringency than the reader of *shema* and if he directs his heart to read even though he has no intent to fulfill his obligation he fulfills it, and prayer and *shema* are speech before the King of Kings and require special intent.

11. רמב"ם הלכות תפלה ד:טו

כוונת הלב כיצד? כל תפלה שאינה בכוונה אינה תפלה. ואם התפלל בלא כוונה חוזר ומתפלל בכוונה.

What is direction of the heart? All prayer without intent is not prayer. And if he prayed without intent he should return and pray with intent.

12. רמב"ם הלכות תפלה י:א

מי שהתפלל ולא כיון את לבו יחזור ויתפלל בכוונה. ואם כיון את לבו בברכה ראשונה שוב אינו צריך.

One who prayed without directing his heart should return and pray with intent. But if he directed his heart during the first blessing this is no longer necessary.

13. רשימות שיעורי הרמב"ם מתלמיד הרמב"ם (מהגניזה)

ואמר ישמרו צורו יחי לעד - מן הראוי שתדע שכמו שיש עבודת ה' בדיבור ויש במעשה כמו קריאת התורה וקריאת שמע ותפילה וזולתן ויש במעשה כמו עשיית המזוזה והמעקה, והסוכה, והציצית, והתפילין וזולתם, כך גם כן עבודת ה' בדיבור צריכה מעשה, דוגמה לכך, אם אמרת שמע ישראל וכו' כיוון שאמרת שמע צריך אתה להפנות את כוונתך וחשיבתך למשמעות שמע וכך שאר הפסוק והרי זה אחת מפעולות שכלך בענין הייחוד הזה והוא המעשה וכך כל מלה ומלה

And he, may his Rock preserve him and may he live forever, said - It is proper for you to know that just as there is service of G-d in speech and in action, [in speech] e.g. the Reading of the Torah and the Reading of the Shema, and prayer et al, and in action e.g. making a *mezuzah* or a guardrailing or a *sukkah* or ritual fringes or phylacteries et al, so too service of G-d in speech requires an action, for example when you say "Hear O Israel etc.", when you say "Hear" you must turn your concentration to the implications of "Hear" and so with the rest of the verse, and behold this is one of the activities of your intellect in the matter of the Unification and it is the action, and so with each and every word

